

Goteta

o los camins de la vida

Aquí Goteta, goteta linda e clara e
lusenta dins lo rai de solelh que la fai diamant.
Goteta grèva de tot un pes de secrets, de mistèris
e de rebats. Goteta que ten dins son ceucle magic
tant de causas vistas, ausidas, tant d'istòria e
d'istòrias. E d'entre tant de secrets, lo secret,
saique de la vida.

Quand un rai de solelh s'arrestèt
un brieu per l'agachar, Goteta fasiá pas que

tornar acomençar lo grand ceucle que fasiá despuòi de milions d'ans. Mas totjorn nòva e jove e lèsta a refaire dins la gaug e la suspresa aquel vièlh camin sempre renadiu. Amb aquel bonur que la fasiá leugièra e viva per agandir lo grand cèl blau. Ont avant de s'amolonar als milierats de sòrres vengudas de tot luòc se podiá passejar longtemps dins son mantèl enveirent e véser antau las meravelhas qu'en naut coma en bas, davant coma darrièr, a drecha coma a gaucha s'i mostrava a bèles uèlhs vesents. Çò sol que se vei d'un avion pòt bailar idèia de çò que vesia Goteta. Vesia los sèrres, vesia plan arredonits jot la nèu la boca de peis dels volcans d'Auvèrnha entre que luònh, de la man dau Miègjorn, la Miègterrana lusissia dins lo matin coma un platàs d'argent. Vesia los camins qu'afrairan los

vilatges. Vesiá los camps laurats e los camps semenats qu'adejà verdejavan. Vesiá las ròcas etèrnas sempre en espèra de quau sap de qué ? E que semblan d'aqueles compasses que los marins se'n servisson per calcular, sus las estelas, l'endrech ont son sus la mar granda. E vesiá las vilas e las gleisassas, sos cloquièrs, sas carrièras estrechas e sas avengudas, sos òrts e los rius, los flumes, sovent, que los atravèrsan. E la nuòch tornèt qu'i rendèt, mai meravelhós que res au mond, e que sempre vesiá d'un agach nòu e mai l'aguèsse vist de milierats de còps, lo formiguièr de las ensenhas, çò tot que nos rauba lo solelh, l'espandi sens fin ont de milions de miliards de monds, coma lo nòstre, ceuclan un a l'entorn d'un autre coma d'aucèls enamorats. E lo tresòr de Golconda

emai i apondèsson aquel dels Incas e lo d'Ali-Baba, es pas res que paura polsa d'escoba a respècte d'aquel que nos mòstra la nuòch que sembla prene plaser a nos esterlucar das milanta estelas que gròssas e menudas beluguejan sens bruch sul fons de velors de la tenèbra. E de còps, coma un bèl degot d'òli enflambat vesia lisar coma se tombava sens fin dins lo voide, una estela doça. E que l'enclausissia. E se sovenuèt que d'ans e d'ans aperabans e tornarmai un lòng temps en davant n'avia vist una altra que rebalava coma cabeladura una coga de fuòc e de belugas que, lo primièr còp, fai de milierats d'ans, l'avia espaventada. Ara, acostumada, ne vesia pas pus que l'encantament.

Extrait de